

Deslușiriile întunecatei mândrii

O lege fundamentală a francmasoneriei, plagiată din rugaciune pentru a fi încălcată ca oricare altă lege născocită în plus celor zece porunci, e aceasta: „Precum în Cer așa și pe Pământ”. Majoritatea suntem afundați și pentru puțin de cacealmaua masonică a “fratelui cel mare” și laș care ne pândește retras semănând discordie, deoarece legile pământești nu se află în concordanță cu cele cerești. Jocul jucat în oglindă a noii ordini mondiale, rămâne învechit și fără strategie, împreună cu vedetele lor apărute peste noapte pentru a fi date exemple minților necoapte, în speranța ca și acestea ar cultiva prostia mai departe, urmărind ca scop sărăcirea duhurilor noastre. Concluzia luată raportându-mă la idea conspirativă că suntem conduși din umbră încă de când inchiziția bisericii catolice ardea oamenii pe rug. Asta demonstrează și guvernele lor, ca ale noastre nu mai sunt; mai întâi ei, minoritatea și la urmă noi, majoritatea. Dovada concretă-i răul ce îl simt că vrea să mă cuprindă și mai mult pe zi ce trece, ca o tulburare a maleficului că nu și-a câștigat încă pierzania nepăcălită. De pildă, pot apela autoritățile pentru criminalii de rând, dar nu le mai pot cere ajutorul împotriva celor ce le dețin și instigă la atrocități asupra protestatarilor uniți pentru un trai mai decent, când situația le scapă de sub control. În cer nu există ură, frică, indiferență, iar pentru a deconspira societățile secrete ce reușesc să ne mai decreștineze pe ici-colo, însă nu pe veci, chinuindu-și existența cu blesteme și magii sexuale, zadarnic atribuite fericirii noastre căutate, putem începe prin aplicarea legilor nescrise, dar mai sigur prin iertarea victorioasă, ca cele două gânduri să difere ca un deget de altul, pentru estomparea din start a conflictului care se amplifică, dacă de exemplu, ambele gânduri rămase negative, se întâlnesc. Cu toate acestea, în sinea mea, știu că ei sunt nedemni de mila noastră pe care ar merita-o numai cei ce îi deçoacă, ieșind dintre ei. Mijloacele acestea rămân în funcție de cititor, scuzate pentru a-și atinge scopul. Probabil așa va dispărea încet, dar sigur și obiceiul marketingului diabolic, de-a defrișa pădurile ca să avem ce împodobii și anul acesta de Crăciun, ca planeta să mai aibă ce aer vinde Chinei și pentru că, oricum tradiția ia sfârșit în clipa în care vom aștepta sute de ani, să mai avem pe ce pune podoabele. Neputerea lor se poate înțelege simplu, gândindu-ne la camera întunecată, ce poate fi luminată de o lumânare, iar cea luminată deja, nu poate fi întunecată de un pic de întuneric. Cum ar putea odihni în pace un sfânt când are moaștele împrăștiate prin țară. La fel de subtil, citeam un articol de propagandă religioasă, iar la un moment dat observ un titlu liniștitor în care scria că dacă ai credință în Dumnezeu, nu mai ai nevoie. Înțeleg că subiectul face referință la dorințe, dar titlul cu aluzia îmi sunt în antiteză pentru că sigur avem nevoie de a ne spovedi cândva. Dacă nu îți dorești arzător împlinirea unui vis, practica poate fi aproape insuficientă, în legătură cu legea atracției universale. Cine a început să trăiască în modul acesta, nu va renunța prea curând și poate înțelege foarte ușor că nu am găsit o descriere mai exactă. În primul rând, avem nevoie de El mai mult decât ar avea El “nevoie” de noi. Soarele poate strălucii și fără oameni, dar viața nu poate exista fără soare. “Nevoia” Lui, ar fi calitatea conștiinței noastre. Gândurile bune, le înțeleg a fi trăirile Sale prin noi. Nu doar mie mi se întâmplă să-mi apară întâi gândurile rele, adică ce e cel mai ușor de făcut, iar apoi să le alung, înlocuindu-le repede cu cele bune, adică ce e cel mai onest de făcut, cu toate că e și puțin mai greu. O situație în care graba nu strică treaba. În al doilea rând, avem nevoie de apă curată și de mâncarea sănătoasă, fără de care n-am mai prinde alte anotimpuri, hrana fiind considerată corect, trupul Său, ce e blasfemic să devină sintetic. În al

treilea rând, avem nevoie de odihnă, somnul îmi pare a fi o altfel de contopire cu El, după rugăciuneauna intimă, pe care deseori am uitat s-o fac, dar ceva mai grav mi se pare rugăciunea făcută papagalicește, când nu ști de ce și cui te rogi. Scurtez cu accesarea sinelui adevărat, cel mai ușor creând și noi la rândul nostru. Sinele fals e util și pentru al putea accesa pe cel real și care e aproape mereu anulat de către sinele fals, ce se manifestă prin acțiuni mecanice, prin gândirea permanentă la ceva, care nu întodeauna e benefică. Mai amănunțit ne explică Eckhart Tolle în „Puterea Prezentului“.

Fiecare are realitatea sa și în ansamblu există mai multe realități, nu doar cea cotidiană care este un tipar colectiv rupt de sinele real. Realitățile sunt diferite și flexibile între ele și pot părea o iluzie, la fel ca prima impresie ce contează mai puțin cât timp aparențele înșeală.

Ideea că cineva ar putea vrea a ști tot ceea ce gândim, mă copleșește cu atât mai mult cu cât eu nu cunosc suficient despre mine și înseamnă să mi se limiteze libertatea conștiinței, de gândire în exprimare, cum e aceasta și pe care o redobândesc mereu, dar cu dificultate de când mi-am dat seama că sunt constrâns să mă conserv înainte de a rosti ceva, adică să gândesc întâi la eventuala interpretare greșită a curioșilor, ceea ce deranjează și mă reține să fiu oricând natural ca și acum, ca să nu mai zic nimic de teama ce-mi impune codul numeric personal, ca primă măsură de siguranță, de care m-aș lipsi, mai ales pentru că nu m-a întrebat nimeni dacă accept să mi se comercializeze sufletul bătrân, fără să știu ce se întâmplă, iar asta dovedește că întreaga planetă se află sub această malefică magie, magia fiind forma egoistă de-a "regla anumite conturi" în afara voinței lui Dumnezeu, adică magia mai înseamnă să faci oamenii să se miște împotriva voinței lor, situație în care ne aflăm și acum, deoarece, poate pur și simplu nu sunt de acord, cu atâția "lideri", cu atâtea legi, cu salariile sau învățământul lor ce ne programează să devenim sclavi și vreau să fac efectiv ce am chef, dar cu conștiință, fără să mi se îngreudească libertatea de acești bani. Așa că, să fiu de acord să te împing când rămâi fără benzină și mă urmărești, pe o pereche de șosete din niște Marijuana confiscată, să țină cald picioarelor purtate în baltă, spre destinația pierdută, unde mă poți observa sfârșiind ambiguu în timp ce tresar, fiindcă sunt prea murdar să încetez noul început și letargic să "desființez" psihic serviciile nervoase ce ascultă și prin case. Provocarea marionetelor intimidatoare, prin intermediul cotideanului, deocamdată, m-ar sili să le decontez filajele și mă aduce în acest punct de a-mi expune greutățile cărabile, ca mai târziu să fiu lăsat în pace pentru a părea în normalitate exact nebun, cum de altfel, n-ar fi greșit, încercând a explica adevărul perceput. Dacă nu ești suficient de șantajabil pentru sistem, devii un element oponent periculos pentru ei, care ar trebui prin orice mijloc mizerabil aranjat imediat și unica metodă creștină de a-ți lua revanșa rămâne succesul, ce ar anula pe viitor, într-o anumită măsură, metodele umbrite ale sistemului întunecat, majoritar dopat, prostit și condus de prostituate, de a te vinde în repetate rânduri, umilii și umple de frică, făcând să dispară iubirea din care apărem deobicei, ceea ce sunt alte greșeli omenești, dar sigur pedepsite sever de Absolut.

Cum cred că sensul și scopul omenirii e doar aici pe Pământ, că sufletul uman, cu păcatele lui, nu este compatibil reîncarnării în orice alte forme de viață cum ar fi un virus mortal, deoarece, atunci iadul ar fi plin de floricele, că timpul nu le rezolvă pe toate, că nimic nu e întâmplător, că iertarea nu are jumătăți de măsură, că superstițiile sunt o greșeală, fiind doar niște răspunsuri greșit date, doar pentru a fi date unor întrebări, că frica dorinței de putere ar inventa legi pe alte planete în caz că pe a noastră sunt prea multe, așa nu simt cât de evoluat spiritual pot devenii de la avansarea falsă a științei, chimicalele recomandate de farmacii între mirajele deviate de la televizor, iar asta realizez că fac demonii, încearcă să îngusteze omului observarea propriilor puteri, viziunea asupra "pieselor și a mutărilor cu care construiește strategia pe tabla de șah", ca să nu combată trișarea hidoasă și bizară ca birocrăția care gestionează destine cu ștampile și semnături pe actele ce putrezesc în comparație cu sufletele îndrumate greșit. Se poate să am și gândurile gândite de o clarvăzătoare plătită de careva de prin peșteră, fiind prea adâncit, să-și dea seama c-am ieșit, să mă-ntorc mai liniștit. Disturb planul malefic liderilor lacomi care ne-ar sclăvi ușor, doar pentru că am apărut în acest mecanism gândit demult să nu i ne împotrivim din start, nici macar magiei moderne numită moment publicitar, să ne facă să ne dorim ceva de care nu avem nevoie, cum ar fi apa, un lux neaccesibil tuturor. Catedrala e ocrotită acum și de paza vechiilor securiști păgâni, iar alții lipesc abțibilde pe lemn să iasă icoana repede la vândut. Dacă finalul poate fi rezumat la atât, la marketing și putut, atunci meditez cât de rapid ar fabrica hârtii colorate, lojele degradate care plănuiesc sărăcii și practică orgii, dacă majoritatea am protesta în casă cu copii, măcar vreo trei zile, într-o sincronizare desăvârșită și deosebită, fără să mai muncim pentru alții și corporații.

A nu se pica în plasa în care, cei ajunși și influenți devin certați cu legea după atâta toleranță fiindcă ei sunt "sacrificați", ca la rândul lor, să-i constrângă constrânși de situație pe neajunși să pățească la fel. Adică, cum ăla atât de sărac și prăpădit să nu sufere-n pușcărie ca mine, eu, un boier parvenit și excroc, cu poziție în stat?

Dacă am început a-mi exprima părerea proprie despre politica nesimțită mai mult decât simțită, supusă iresponsabil și ireversibil momentan, războiului psihologic hazardat, dorit pentru a distruge și dispersa în timp trăirile firești omenești, deformându-le naturalețea, persist prin a da cărțile pe față, realizând, mângâiat de misticism, că am devenit involuntar un vraci, cultivând egoist ocultismul prin viciile întreținute ani la rând, pătimând satisfăcând entități reptiliene, scârbite și speriate de dragoste, de adevăr, recte de pace, nu înțeleg cum se exclud una pe alta, însetate de suferințe, crime, războaie, sinucideri, morți chinuitoare, servite lor drept ofrande, ce dețin deocamdată majoritatea puterilor în lume, guvernări, bănci, aștept ca bitcoin-ul să le dărâme și să răsară cele de semințe, cu identități ce nu disting intenția lor luciferică, aceea de-al instaura masoneria pe îngerul decazut ca un ultim și singur conducător și pentru a menține cu tărie iluzia că banii există și că sunt necesitatea omenească primordială, cu care a fost vândut și Iisus, avatarul ce a dat naștere Creștinismului precum Buddha, Budismului, blocând astfel adevăratele capacități ale omenirii, pentru a ne fi greu să ne atingem scopul real al apariției vieții noastre aici, de a ne contopii din diviziune, din dezbinare, devenind un întreg doar

prin scăparea de segmentări, de găști, partide, "bisericuțe", apărute din orgolii generate de bani sau din lipsa lor și eventual să nu ne dăm seama de acestea, iar inițierea infantilă în ea prin împărțirea baloanelor, nu aduce beneficii nici culorii diferite care, în rutina politicii, stă să devină aceeași noanță gri-cenușie. Biserica, "acuși demonizată" de capitaliști, așteaptă ca un instrument în ce o vor transformată, să nu intervină urgent în eliminarea lor, a urmașilor celor deranjați solemn, nu doar de Socrate și Arsenie Boca. În caz că voi fi printre puținii care scapă de cip, fiara va fi în continuare mâhnită pe mine pentru că simnte batjocura nefricii mele față de ea, față, inclusiv de sateliții artificiali ce oribtează în jurul Pământului și care, la posibila pierdere a lor cândva, e probabil să intrăm sigur într-o panică de la excesul de comoditate, iar asta constă și în a merge cu toate rudele rămase la un copac din împrejurimi, să culegem mere de foame.